

מְחַרְדָּה חֲמֻרִית וְרוֹחֶנֶת וּמְכַל דְּבַר שְׁעָלוֹל לְהַסִּיחַ אֶת דַּעְתָּךְ
 מֵעֲבוֹדַת הַבּוֹרָא בְּשִׂמְחָה וּבְלֵב שָׁלֵם - וְשִׂתְּשָׂא חֲרוֹת וְשִׂמְחָה אֵלָיו
 בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנָה.
 בְּכַרְכָּת פֶּסַח שְׂמַח וְכֶשֶׁר לָךְ וּלְכַנִּי בֵּיתְךָ

בְּכַרְכָּה
 מ. שְׁנֵיאוֹרְסוֹן

כְּשֶׁהֲרַבִּי אוֹמֵר לְחַסִּיד לְפַעֵל, הוּא לֹא שׂוֹאֵל שְׂאֵלוֹת. הוּא פּוֹעֵל.
 הָרַב קוֹטְלֶרְסְקִי לָקַח עִמּוֹ תַלְמִיד יְשִׁיבָה צָעִיר בְּשֵׁם לױ קְרִינְסְקִי
 וּשְׁנִיָּהֶם עָלוּ עַל הַטִּיסָה הַבְּאָה לְקוֹרְסָאוֹ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְנִמְל הַתְּעוּפָה,
 כִּיּוֹן שָׁלֵא יָדְעוּ לָאֵן לְלַכֵּת וּמָה לַעֲשׂוֹת שָׁם, עָצְרוּ מוֹנִית וּבְקִשׁוּ
 לְנִסֵּעַ לְבֵית הַכְּנֻסָּת.

מִשׁוּם מָה, נִהַג הַמוֹנִית לָקַח אֶת הָרַב קוֹטְלֶרְסְקִי לְבֵית כְּנֻסָּת
 שְׂכוּנָתִי קָטָן. כְּשֶׁהַמוֹנִית עָצְרָה לְיַד הַדְּלֵת, הָרַב קוֹטְלֶרְסְקִי רָאָה
 אָדָם עוֹזֵב אֶת הַבְּנִין. הוּא רָאָה בְּכַף הַזְּדֻמְנוֹת לְקַבֵּל מִיָּדָע עַל
 הַקְּהֵלָה הַיְּהוּדִית בְּמָקוֹם, וּלְפִיכָךְ פָּנָה אֵלָיו וְאָמַר לוֹ: "נִשְׁלַחְנוּ
 לְכָאֵן עַל יְדֵי הָרַבִּי מְלִיּוּבְאוּיטְשׁ. אָנּוּ רוֹצִים לְהַכִּיר אֶת הַיְּהוּדִים
 כְּאֵן. הֲאֵם אַתָּה יָכוֹל לְסַפֵּר לָנוּ עַל הַקְּהֵלָה הַמְּקוֹמִית?". הָאִישׁ,
 שְׁהִיָּה לֹא אַחַר מֵאֲשֶׁר אָבִי שָׁזָה עִתָּה יֵצֵא מִבֵּית הַכְּנֻסָּת, כְּמַעַט
 וְהִתְעַלֵּף.

אָבִי סִפֵּר לָרַב קוֹטְלֶרְסְקִי עַל הַמְּצוּקָה שְׁפָּה הִיָּתָה שְׂרוּיָה
 מִשְׂפַּחְתָּנוּ וְעָרָךְ בֵּינֵינוּ הַפְּרוּת.

הָרַב קוֹטְלֶרְסְקִי הִזְמִין אוֹתִי לְטוֹס לְנִיּוֹ יוֹרְק בְּאוֹתוֹ קִיץ וְלִהְשַׁתְּפָךְ
 בְּקָמֵפּ 'גֵּן יִשְׂרָאֵל' בְּהַרִי הַקְּטָסְקִילְס, וּלְאַחַר מִכֵּן לְלַכֵּת לְלַמֵּד
 בִּישִׁיבָה. הִיָּתָה זֹה הַתְּשׁוּבָה לְתַפְלוּתִי וְקַבְּלַתִּי אֶת הַצָּעָתוֹ מִיָּד.

בְּעֵקֶב כֶּךָ שְׁלַח אָבִי מִכְּתָב לְרַבִּי בּוֹ הוּא מוֹדָה לוֹ עַל כֶּךָ שְׁדָּאָג
 לַיהוּדִי קָטָן בְּקוֹרְסָאוֹ...

כֶּךָ הִשִּׁיב לָנוּ הָרַבִּי:

ב"ה, ג' בניסן התשמ"ד
 בְּרוּקְלִין, נִיּוֹ יוֹרְק.
 מֵר חַיִּים יוֹסֵף גְּרוֹיִסְמָן
 קוֹרְסָאוֹ,
 שְׁלוֹם וּבְכַרְכָּה,

שְׂמַחְתִּי לְקַבֵּל אֶת בְּרֻכּוֹתֶיךָ בְּאִמְצָעוֹת יְדִידֵינוּ הַמְּשַׁתְּפִים
 הַנְּכַבְּדִים.

אוּלָּם, עָלִי לְחַלֵּק עַל הַכְּנוּי שְׂכַנִּית אֶת עֲצָמְךָ 'יְהוּדִי קָטָן'
 מְקוֹרְסָאוֹ. הָרִי אֵין כָּל צָרָךְ לְהַדְּגִישׁ בְּפָנֶיךָ בְּאַרְיִכוֹת כִּי כָּל יְהוּדִי,
 אִישׁ אוֹ אִשָּׁה, יֵשׁ לוֹ נֶפֶשׁ אֱלֹקִית, הַמְּהוּוָה "חֵלֶק אֱלֹקָה מִמַּעַל",
 כְּפִי שְׂמִסְבֵּר בְּתַנְיָא, הַחֵל בְּפִרְקֵי הַשְּׁנִי. לְפִיכָךְ לֹא קִיָּם דְּבַר כְּזֶה
 'יְהוּדִי קָטָן', וְלַיהוּדִי אֲסוּר אֵף פְּעַם לְזַלְזֵל בְּפּוֹטְנֻצְיָאֵל הָעֲצוּם
 שְׁלוֹ.

עִם הַתְּקַרְבַּ חַג הַפֶּסַח, אָנִי מִנְצֵל הַזְּדֻמְנוֹת זֹו כְּדִי לְכַרְךָ אוֹתָךְ
 בְּתַפְלַתִּי שְׂחַג הַחֲרוֹת יָבִיא לָךְ וּלְכַנִּי בֵּיתְךָ חֲרוֹת אֲמַתִּית - חֲרוֹת

ב"ה

בְּשׂוּרָה כּוֹבֵה וּמַשְׁחֵחַת:)

אֲבוֹת וּבְנִים - זְמַן חוֹרֵף

בֵּית הַכְּנֻסָּת "נַחוּם יַצְחָק" - לַיִל שַׁבָּת
 בֵּית הַכְּנֻסָּת "שְׁטֵינְבַאךְ שׁוּל" - לַיִל שַׁבָּת
 "בֵּית מַנְחֵם" - מוֹצֵאשׁ"ק - שַׁעֵה 19:00
 "מַעַנְדֵּעִלִּס שׁוּל" - מוֹצֵאשׁ"ק - בְּשַׁעֵה 19:00

הַמְּשַׁתְּפִים בְּקִיּוּצוֹת הַתְּכַנִּית "אֲבוֹת וּבְנִים"
 יַשְׁתַּפּוּ הַהֲזָרָה מִיוֹחֶדֶת אֵל כְּרֵאִיס אִיסָה לְרַבִּי,
 60 אֲצֵרוֹת קוֹדֵשׁ 60 לִיקוּאֵי שִׁיחוֹת.

בְּבִרְתָּה אֲרַגֵּן אֲבוֹת וּבְנִים כְּפֶר חֲב"ד
 * כְּכּוּף לְתַנְיָא הַהִשְׁתַּתְּפוֹת

לַעִילּוֹי נִשְׁמַת הַמְּרָא דַּאֲתָרָא הָרַב מְרַדְכִי שְׂמוּאֵל ב"ר מוֹשֶׁה אֲשַׁכְּנַזִּי עִלּוֹי
 הַשְּׁלוֹם, לְרַגֵּל יוֹם הַיֵּאֲרָצִיט, כ"ג טַבַּת
 וּלְזֻכוֹת זוּגְתוֹ תְּבַלְחָט"א הַרְבֵּנִית סִימָה תַחִי' אֲשַׁכְּנַזִּי
 לְאַרְיִכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת

.....

לְזֻכוֹת הַחַיִּילָת בְּצ"ה אֲסַתֵּר מַלְכָּה תַחִי' לְרַגֵּל יוֹם הוֹלְדָתָה ח"י טַבַּת
 וְהַחַיִּיל בְּצ"ה בֵּן צִיּוֹן שִׁיחִי' קוֹזְלוֹבְסְקִי לְיוֹם הוֹלְדָתוֹ 'כְּסֵלוֹ
 נִדְפֵס ע"י וְלְזֻכוֹת הוֹרֵיהֶם נַתַּן וְנַחֲמָה דִּינָה שִׁיחִי קוֹזְלוֹבְסְקִי
 לְשַׁנַּת הַצִּלְחָה וּבְרַכָּה בְּכָל הַמְּצַטְרֵךְ בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחִיּוֹת

לְהַקְדָּשׁוֹת וּלְמַנוּיִים לְהַעֲרוֹת וְהַאֲרוֹת נִיתֵן לְפָנוֹת (בְּהוֹדְעוֹת) לְמַס' 052-3017770

✂

גִּלְיוֹן 297 שְׁמוֹת

שֵׁם הַתְּלַמִּיד/ה: _____ מִשְׁפַּחָה: _____

כִּיתָה: _____ חַתִּימַת הוֹרִים: _____

"בְּאֵתִי לְגַנִּי, אַחֹתִי כְּלָה" - א

הַמְּאַמֵּר הָאַחֲרוֹן וְהָרֵאשׁוֹן

יָלַד/יָלְדָה: גַּם הַשָּׁנָה, נִלְמַד קְטָעִים מִהַמְּאַמֵּר "בְּאֵתִי לְגַנִּי" כַּהֲכַנָּה
 לְיוֹד שְׁבֵט, יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הָרַבִּי הַרִי"צ וְיוֹם קַבְּלַת הַנְּשִׂאוֹת עַל-
 יְדֵי הָרַבִּי נְשִׂיא דוֹרְנוֹ.

טָרַם הַסְּתַלְקוֹתוֹ, בְּשַׁנַּת תש"י, רָשַׁם הָרַבִּי הַרִי"צ 'הַמְּשֻׁךְ' מְאַמְרִים בֵּן
 עֲשָׂרִים פְּרָקִים, שְׁהָרֵאשׁוֹן שְׁבָהֶם "בְּאֵתִי לְגַנִּי" נּוֹעַד לְלַמּוֹד בְּשַׁבַּת-
 קֹדֶשׁ יוֹד שְׁבֵט, יוֹם הַסְּתַלְקוֹתָהּ שֶׁל הַרְבֵּנִית רְבִּיקָה, אֲשֶׁת אֲדָמוֹ"ר
 מִהַר"ש.

לְמַעֲשֵׂה, כְּשֶׁנִּגְשׁוּ הַחֲסִידִים לְלַמּוֹד הַמְּאַמֵּר בְּשַׁבַּת-קֹדֶשׁ בְּבִקְרָה, לְפָנֵי
 תַּפְּלַת שְׁחַרִּית, הִיָּה זֶה כְּכָר אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ שֶׁל הָרַבִּי הַרִי"צ, שְׂאַרְעָה
 בְּאוֹתוֹ בְּקָר.

שָׁנָה לְאַחַר מִכֵּן, בְּיוֹד שְׁבֵט תש"א, קַבֵּל עַל עֲצָמוֹ הָרַבִּי אֶת הַנְּשִׂאוֹת
 כְּאֲשֶׁר פָּתַח בְּאַמִּירַת הַמְּאַמֵּר הָרֵאשׁוֹן שְׁלוֹ שְׁנִסְבַּג גַּם הוּא עַל הַפְּסוּק
 "בְּאֵתִי לְגַנִּי". וְכָךְ, בְּכָל שָׁנָה הִיָּה הָרַבִּי מְבָאֵר בְּתַאֲרִיךְ זֶה פְּרָק אַחַר
 מִתּוֹךְ הַמְּאַמֵּר הַמְּקוֹרֵי שֶׁל הָרַבִּי הַרִי"צ. הַשָּׁנָה - תשע"ח - הִיא
 הַפְּעַם הָרַבִּיעִית בְּהַ עוֹסְקִים הַחֲסִידִים בְּלַמּוֹד אוֹת ח' מִהַמְּאַמֵּר, עַל-
 פִּי בְּאוּרֵי הָרַבִּי בְּמְאַמְרֵי הַשָּׁנִים תש"ח וְתש"ל.

ה'גֵּן' שֶׁל הַשֵּׁם

אָבָא/אִמָּא: בְּמְאַמְרוֹ שֶׁל הָרַבִּי הַרִי"צ הוּא מְסַבֵּר, עַל-פִּי הַמְּדַרְשׁ,
 שְׁהַפְּסוּק מְשִׁיר-הַשִּׁירִים "בְּאֵתִי לְגַנִּי אַחֹתִי כְּלָה" מְדַבֵּר עַל מִתֵּן-תּוֹרָה
 (הַדּוֹר הַשְּׁבִיעִי מְאַבְרָהָם אָבִינוּ) שְׂאָז יָרְדָה הַשְּׁכִינָה חֲזָרָה לְעוֹלָם הַיָּה
 הַחֲמֻרִי, שְׁהוּא בְּעֲצָם 'גֵּנוֹ' - הַמְּקוֹם הָעֵקָרִי שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

מִדּוּעַ כְּאֵן הוּא הַמְּקוֹם הָעֵקָרִי? כִּיּוֹן שְׁתַּכְּלִית בְּרִיאַת הָעוֹלָם מְלַכְתְּחֵלָה
 הִיָּתָה כְּדִי שְׁתַּשְׁרָה בּוֹ הַשְּׁכִינָה, וְכָךְ גַּם לְפָנֵי חֲטָא עֵץ-הַדַּעַת שְׁרָתָה
 הַשְּׁכִינָה בְּעוֹלָם.

הַחֲטָאִים גָּרְמוּ לְסִלּוּק הַשְּׁכִינָה מִהָעוֹלָם וְאֵלוֹ הַזְּכִיּוֹת שֶׁל שְׁבֵעָה
 הַדּוֹרוֹת מְאַבְרָהָם אָבִינוּ וְעַד מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ הַחֲזִירוּ אֶת הַשְּׁכִינָה לְעוֹלָם,
 בְּמִתֵּן-תּוֹרָה. בְּהַמְּשֻׁךְ לְכָךְ, אָמַר הָרַבִּי בְּמְאַמֵּר שֶׁל 'קַבְּלַת הַנְּשִׂאוֹת' -
 יוֹד שְׁבֵט תש"א - שֶׁהַדּוֹר שֶׁלָּנוּ הוּא 'הַדּוֹר הַשְּׁבִיעִי' מְאַדְמוֹ"ר הַזְּקָן

והוא הדור שתפקידו להביא את הגאולה בפעל.

עצי שטים

ילד/ילדה: היכן שרתה השכינה שירדה לעולם בעת מתן-תורה? במשכן ולאחר מכן בבית-המקדש.

את עבודה זו אנו צריכים לעשות גם כיום, בבית-המקדש הפרטי, שבלבו של כל יהודי, כדי שתשרה בו השכינה:

עבודת הקרבנות - מסמלת אצל האדם את ההתקרבות האישית לה' על-ידי 'הקרבת' הנפש הבהמית, שלא תעסק בחמירות אלא באהבת השם.

המשכן היה עשוי מ"עצי שטים" - שטה' זה גם מלשון 'שטות'. ומה הקשר בין שטות לבין בגיית המשכן האישי שלנו?

יש ויש

אבא/אמא: שטות הוא משהו לא נורמלי. לא רגיל. יש את הדרך הישרה והרגילה וכל נטיה מהדרך לצד זמין או לצד שמאל מכנה בשם שטות.

אבל - והאכל הוא גדול - לא כל שטות היא שלילית. כפי שנלמד היום, יש גם שטות חיובית. השטות השלילית היא הפתוי של היצר הרע שרוצה לגרם לנו להפסיד את הקשר עם השם בשביל 'הנאה לרגע' מתאוות עולם הזה. זו תהיה הרי שטות נוראה אם נשמע בקולו... אבל השטות החיובית פרושה לא להתפעל ממה שאומר העולם וללכת בתקף בדרך התורה והמצוות.

'שטות' של קדשה

ילד/ילדה: [התורה לא אומרת "ושכנתי בתוכו" - של המשכן, אלא "ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם" - בתוך כל יהודי שעושה בלב שלו משכן להשם].

כדי לבנות את המשכן האישי שלנו, עלינו להשתמש ב'שטות' של קדשה - לא להתחשב במה שאנשים בעולם רגילים לעשות, אלא לדבק בקיום התורה והמצוות מתוך התלהבות גדולה, כמספר בגמרא על רב שמואל בר רב יצחק שהיה רוקד עם הדסים בידו לכבוד החתן והפלה. זה היה נראה כמעשה-שטות כיון שהוא היה תלמיד-חכם גדול וזה לא היה ראוי לכבודו לרקד כך... אך דוקא בזכות מעשה זה, הוא זכה שאחר פטירתו ירד עמוד-אש משמים והפריד בין מטתו ובין העם, להראות את גדל קדשותו. כיון שהוא התנהג שלא כרגיל, הוא זכה לגלוי אלקות מיחד. כאשר אנו גם נוהגים כך - ב'שטות דקדשה' - אנו זוכים להוריד את השכינה למטה.

ילדים המתקדמים בלמוד החסידות:

אבל מדוע נדרשת דוקא עבודה של "עצי שטים" - שטות דקדשה?

לצורך בגיית המשכן? למה לא מספיק לעבד את השם בדרך רגילה ו'נורמלית'?

אנחנו והצפור שוים...

אבא/אמא: ממשיך הרבי הריי"צ ומבאר:

"ובאור הענין הוא דהנה אור אין סוף הרי לית מחשבה תפיסא ביה כלל, והוא למעלה מגדר השגה." -

האור האין-סופי של הקדוש-ברוך-הוא, הוא דבר שאנחנו לא יכולים להשיג אותו בדרך הרגילה. כמה שלא נהיה חכמים, עדין לא נוכל 'לתפס' ולהשיג שום דבר מהאור העצום הזה. כמו שצפור הכי חכמה שבעולם אף פעם לא תוכל להבין ראש של בן-אדם... אבל עוד הרבה יותר מכה. צפור היא אמנם לא ברמה של בן-אדם, אבל שניהם בדרגת 'נבראים' של השם.

פה מדבר על הבדל (פער) הרבה יותר גדול. אנחנו הנבראים והשם הוא הבורא, זה משהו שאין לנו שום אפשרות להבין ולהשיג אותו.

וכפי המסבך בתנאי שלגבי השם, אפלו החכמים הכי גדולים הם כמו 'פתי' שלא מבין, אלא רק עושה מתוך תמימות. ולכן אומר דוד המלך בתהלים: "ואני בער ולא אדע" - אני לגבי השם, כמו אדם נבער מדעת שלא יודע כלום. כמו בהמה שאינה בעלת שכל. ודוקא בזכות זה - בזכות שאני מבטל את עצמי אליה והולך אחריה בתמימות, לכן אני תמיד עמו.

להתחבר להשם

ילד/ילדה: מה יוצא? ששם השכל שלנו אי-אפשר להשיג את השם, אבל דוקא על-ידי הבטול והתמימות אנחנו יכולים זוכים להתחבר אליו. ולכן זה נקרא 'שטות' כי זה לא משהו שבא מתוך ההבנה של השכל, אלא "למעלה מהשכל" - אנחנו מניחים בצד את כל מה שאנחנו מבינים, ומתחברים למשהו הרבה-הרבה יותר גבוה - לקדוש-ברוך-הוא בכבודו ובעצמו.

לפי זה נבין מדוע המשכן היה בנוי דוקא מ"עצי שטים":

התפקיד של המשכן והמקדש הוא שהאור האלקי האין-סופי ישרה כאן, בעולם הזה החמרי, עד שהחשך של העולם יתפך לאור.

לכן לקחו "עצי שטים" - יש כאן רמז ל'שטות'. איך בונים את המשכן? איך הופכים את החשך לאור? כאשר לוקחים את ה'שטות' של העולם והופכים אותה ל'שטות' של קדשה.

הלקחה:

התפקיד שלנו להביא את הגאולה. איך אנחנו עושים משכן להשם? על ידי 'שטות של קדשה' - הליכה בדרך התורה והמצוות מתוך תמימות ובטול להשם, ואי-התחשבות ב"מה יגיד העולם".

(מעובד ע"פ באתי לגני תש"י, אותיות א-ה)

בדוני החסידים

כשהרבי הרגיש את מצוקתו של ילד בן 21 מהאיים הקריביים

- ספור מיחד ומרגש ליו"ד שבט -

גדלתי בקורסאו שבאיים הקריביים, מספר אלי גרוסמן. באותה תקופה לא היו כל בתי ספר יהודיים על האי, ונאלצתי ללמד בית הספר הגוי.

על אף שגדלתי בבית שאינו שומר מצוות, סרבותי בעקשנות להשתתף בטקסים הגויים והתלמידים התגרו בי בקביעות. כשהגעתי לכיתה ז', מצב הענינים הלך והחריף. המריבות ביני ובין תלמידי בית-הספר הלכו ותכפו, ויחסי עם מנהל בית הספר נהיו עוינים במיוחד. התחלתי להעדר מבית הספר.

יום אחד קרא מנהל בית הספר לאבא שלי להגיע למשרדו, על מנת לברר מדוע לא הייתי בבית הספר בשבועות האחרונים. בעקבות כך, אבי נתן לי שתי בררות: או להפגוע ולהשתתף בפעילויות בית הספר כמו כל הנערים האחרים, או לעזוב את בית הספר וללכת עמו בכל יום לעבודה. לא הייתי צריך לחשב הרבה. נכנסתי למשרדו של המנהל, הנחתי את הספרים על שלחנו ורצתי חזרה החוצה אל אבי.

ואז החלו להגיע לבית שלנו מכתבי אזהרה. על-פי החק המקומי, כל ילד חייב לבקר בבית הספר. יחסי משפחתי עם הקהלה החלו להתקלקל אף הם.

אבי היה מדאג ביותר בשל מצבי, אך הוא לא ידע מה לעשות. לילה אחד הוא חלם חלום. בחלומו הוא ראה את עצמו כילד בן שלוש כשהוא יושב בחיק סבתו. סבתו אמרה לו, "ליובו ("אהובי" ברוסית), בכל פעם שתהיה בצרה, הרבי מליובאוויטש יוכל לעזור לך". היתה זו הפעם הראשונה שהיא שמע את שמו של הרבי.

בבקר שלמחרת הלך אבי לבית הפנסת שלו, מכנה קטן ולא בולט הסמוך לביתו. הוא בקש מן הגבאי לפתח עבורו את הדלת והלך לארון הקדש, שם שפך לבו בפני השם ופנה ללכת משם.

באותה תקופה, קבל הרב משה קוטלרסקי שיחת טלפון מהמזכיר של הרבי, הרב חודקוב. "טל את ידיך", הורה לו הרב חודקוב. היה זה קוד שפרושו שהרבי היה על הקו ומקשיב לכל מלה. הרבי רוצה שתסע מיד לאי קורסאו.